

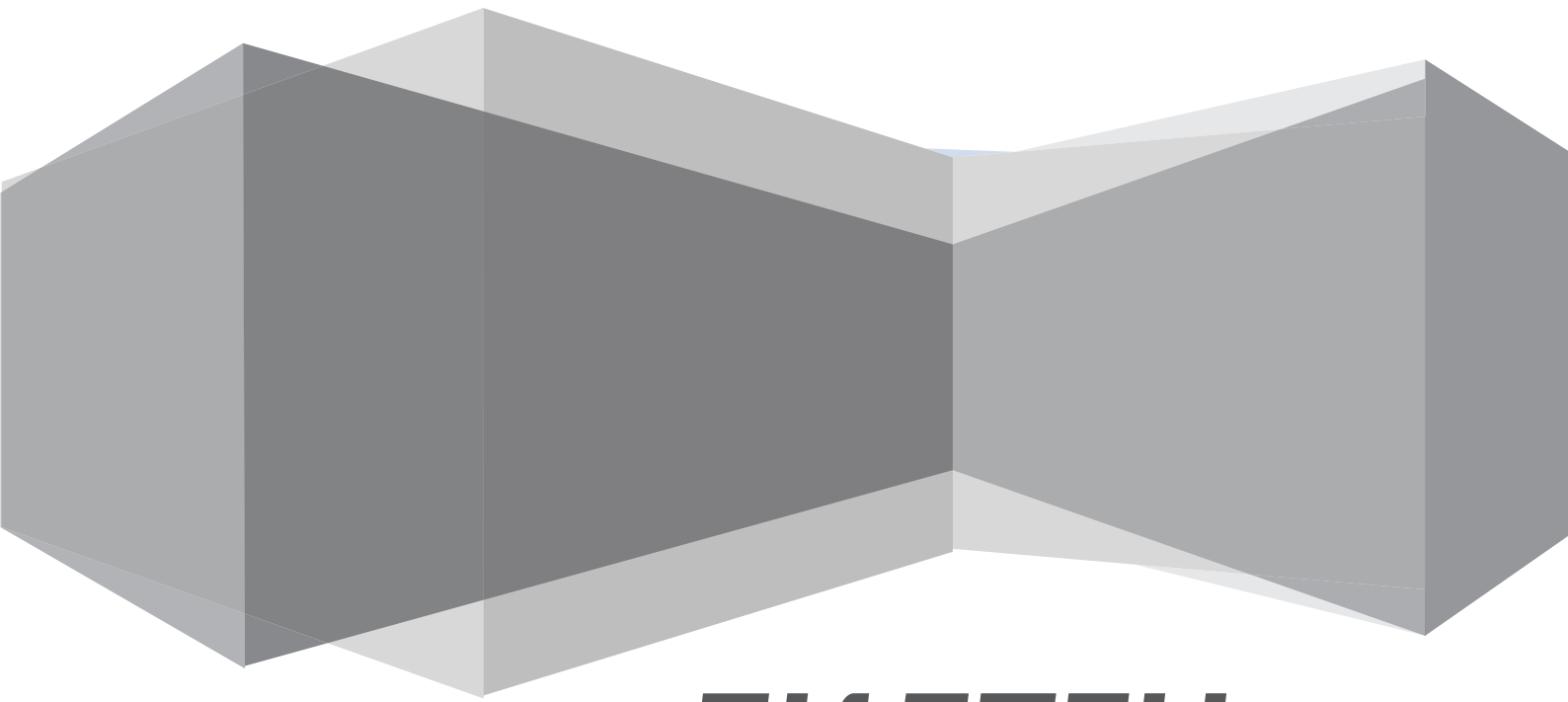
Апелационен суд Скопје

БИЛТЕН
11

Скопје, април 2019 година

Апелационен суд Скопје

БИЛТЕН

11

Скопје, април 2019 година

ИЗДАВАЧ:
АПЕЛАЦИОНЕН СУД СКОПЈЕ

РЕДАКЦИСКИ ОДБОР:

ПРЕТСЕДАТЕЛ:
Лидија Димчевска, *Претседател на Апелационен суд Скопје*

ЧЛЕНОВИ:
Судија: **Лидија Мартинова**, *Претседател на Одделот за судска практика*
Судија: **м-р Сафет Кадрии**, *Претседател на Кривичен оддел*
Судија: **м-р Катерина Георгиевска**, *Претседател на Граѓански оддел*
Судија: **Јованка Никодиновска**, *Претседател на Трговски оддел*

Виш судски соработник: **Адил Тутиќ**

КОМПЈУТЕРСКА ОБРАБОТКА:
Советник информатичар: **Наташа Однакозова Жабокова**
Советник информатичар: **Милан Стојановски**

Издавањето на Билтенот за судска пракса е помогнато од Центар за правни истражувања и анализи - Скопје

СОДРЖИНА:

1. ПРАВНИ ЗАКЛУЧОЦИ.....	7
1.1. Заклучоци од Работна средба на четирите Апелациони судови на Република Македонија одржана на 28 и 29 јуни 2018 година во Струга.....	7
1.2. Заклучоци од Работна средба на четирите Апелациони судови и Врховниот суд на Република Македонија за хармонизирање на судската пракса одржана од 05 до 07 декември 2018 година во Струмица.....	10
1.3. Заклучоци од Работна средба на граѓанските оддели на четирите Апелациони судови на Република Македонија одржана на 12 и 13 април 2018 година во Скопје.....	14
1.4. Заклучоци од седница на судии на граѓанскиот оддел и одделот за работни односи на Апелациониот суд Скопје одржана на 07 април 2018 година и на 10 септември 2018 година.....	16
1.5. Заклучок од седница на судии на граѓанскиот оддел, одделот за работни односи и трговскиот оддел на Апелациониот суд Скопје одржана на 04 јуни 2018 година.....	17
1.6. Правно мислење од Врховен суд на Република Македонија од 24 јули 2018 година.....	17
2. ОД СУДСКАТА ПРАКТИКА.....	18
2.1. Кривични предмети.....	18
2.2. Граѓански предмети.....	27
2.3. Спорови од работни односи	38
2.4. Трговски спорови.....	44

1. ПРАВНИ ЗАКЛУЧОЦИ

1.1 ЗАКЛУЧОЦИ ОД РАБОТНА СРЕДБА НА ЧЕТИРИТЕ АПЕЛАЦИОНИ СУДОВИ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДРЖАНА НА 28 И 29 ЈУНИ 2018 ГОДИНА ВО СТРУГА

КРИВИЧНО ПРАВО

ЗАКЛУЧОК

Ако се води постапка против повеќе сообвинети, во текот на постапката за некои од нив постапката правосилно завршила, сега осудените лица можат во понатамошниот тек на постапката повторно да бидат распрашани, на предлог од странките во постапката, во својство на свидители и така во такво својство ќе бидат опоменати, согласно одредбите од ЗКП, за сослушување на сведоци, чл.384 и чл.386 од ЗКП-Сл.весник на РМ.бр.150/10. Но, иако за осудените лица нема законски пречки во понатамошниот тек на постапката да бидат сослушани како свидители, само на нивните искази како свидители не може да се заснива фактичката состојба утврдена од првостепениот суд, туку првостепениот суд треба да изведува и други докази на главната расправа, во поткрепа на решителните факти прифатени од првостепениот суд за кривично правниот настан, така што исказот на осудените лица сослушани како свидители не е доволен само на истиот исказ како доказ да се заснива фактичката состојба утврдена од првостепениот суд.

ЗАКЛУЧОК

Во постапката пред Апелациониот суд како второстепен суд, не може да се примени Законот за одредување на видот и висината на казната, од причини што овој закон веќе е укинат во времето кога се води постапка пред Апелационен суд.

Во конкретниот случај, во постапката пред Апелационен суд се применуваат одредбите од КЗ за одредување на видот на кривичната санкција и одмерување на нејзина висина, во смисла на оценка на отежителните и олеснителните околности за одмерување на казната во смисла на чл.39 ст.3 од КЗ. При тоа, Апелациониот суд цени земајќи ги во предвид отежителните и олеснителните околности, дали одмерената казна од првостепениот суд одговара на тежината на стореното кривично дело и степенот на кривичната одговорност на обвинетиот, дали спрема обвинетиот треба да се изрече односно одмери поблага казна, се разбира во рамките на предвидената казна со одредбите од КЗ, за кривичното дело за кое обвинетиот е огласен за виновен.

ЗАКЛУЧОК

Осуденото лице не може да поднесе барање за условен отпуст доколку не ги исполнува формално-правните услови од чл.36 од КЗ, кои се однесуваат на времето кога осуденото лице треба да го помине на издржување на казната, кое време изнесува 1/2 по правило, а по исклучок 1/3 од казната. Во колку осуденото лице не се наоѓа во КП Установата на издржување на казна затвор, има право да поднесе барање за условен отпуст доколку за тоа се исполнети законските услови во смисла на чл.36 од КЗ, без оглед дали осуденото лице во време на поднесувањето на барањето за условен отпуст се наоѓа во КП Установата или не на издржување на казната затвор.

ЗАКЛУЧОК

Амнестираниот дел од казната затвор, не влегува во рамките на издржаниот дел од казната, не може да се смета како издржан дел од казната на осуденото лице, при утврдувањето на постоењето на законските услови за условен отпуст во смислана чл.36 ст.2 од КЗ заради поднесување молба за условен отпуст.

ГРАЃАНСКО ПРАВО

ЗАКЛУЧОК

Во случај кога странките доставуваат различни вештачења, а не можат да се усогласат вештите лица, судот може да определи супер вештачење, иако нема наредба од страна на судот, согласно чл.246 ст.2 од ЗПП.

ЗАКЛУЧОК

Судот може да прифати за доказ и да ја заснова својата одлука врз основа на вештачење изготвено од вешто лице чија лиценца за времетраење од 5 години во моментот на вештачењето била истечена, но истиот се уште е запишан во Регистарот на вешти лица.

ЗАКЛУЧОК

Доколку е изјавен приговор против решението со кое е издаден нотарски платен налог, во секоја фаза од постапката приговорот може да се отфрли доколку не е составен согласно чл.68 ст.2 од Законот за нотаријат.

ЗАКЛУЧОК

Рокот на застареност, се засметува пет години наназад од поднесување на тужбата, во постапките каде Фондот за ПИОМ бара враќање на исплатените средства во случај кога правото е утврдено со решение, а со друго решение е укинато тоа право и тоа ретроактивно.

**1.2 ЗАКЛУЧОЦИ ОД РАБОТНА СРЕДБА НА ЧЕТИРИТЕ АПЕЛАЦИОНИ СУДОВИ И
ВРХОВНИОТ СУД НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ЗА ХАРМОНИЗИРАЊЕ НА СУДСКАТА
ПРАКСА ОДРЖАНА ОД 05 ДО 07 ДЕКЕМВРИ 2018 ГОДИНА ВО СТРУМИЦА**

КРИВИЧНО ПРАВО

ЗАКЛУЧОК

Отповикување на изречена условна осуда за претходно сторено кривично дело, ако осудениот во времето на проверување сторил ново кривично дело може да се бара и во текот на кривичната постапка која се води за новото кривично дело, но исто така може да се бара и по правосилното завршување на кривичната постапка која се води за новото кривично дело, но секогаш треба да внимава на роковите за отповикување на условната осуда од чл.54 од КЗ.

ЗАКЛУЧОК

Доколку во предметот нема приложено вештачење, техничкиот извештај изготвен во форма на вештачење преставува доказ под услов техничкиот советник кој го изготвил да ги исполнува условите за вештак кој што е должен своето мислење да го даде врз основа на неговите научни познавања од конкретната област, но доколку во предметот има приложено вештачење, техничкиот извештај ќе се цени во однос на приложеното вештачење и тогаш судот може во смисла на чл.394 од ЗКП да определи супервештачење.

ЗАКЛУЧОК

Кривичното дело „Бесправно градење“ од чл.244-а ст.1 од КЗ, се однесува само на градби од чл.73 од Законот за градење за кои треба одобрение за градење согласно чл.56 од Законот за градење а не и за градби од чл.73 од Законот за градење за кои е потребно решение за градење согласно чл.74 од Законот за градење.

ЗАКЛУЧОК

Кај кривичното дело „Насилство“ од чл.386 од КЗ, обележјето на делото кое се однесува на предизвикување во јавноста чувство на несигурност и страв, треба да биде содржано во описот на обвинението и да се приложи доказ дека во јавноста е предизвикано чувство на несигурност и страв.

ЗАКЛУЧОК

Кога со правосилна пресуда со која обвинетиот е огласен за виновен и изречена му е мерка за безбедност-Задолжително лекување на алкохоличари и наркомани, за запирање на извршувањето на изречената мерка за безбедност-Задолжително лекување на алкохоличари и наркомани, судот може да одлучува само во услови кога мерката за безбедност по истата таа пресуда а не по друга одлука започнала да се извршува, односно кога осудениот се наоѓа на лекување во здравствена установа по онаа пресуда со која му е изречена мерката за безбедност.

ЗАКЛУЧОК

Против одлука која еднаш била укината и вратена на повторно решавање, доколку при повторното постапување првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на постапката со неуредно повикување на обвинетиот на закажаниот претрес со што е повредено неговото право на одбрана, а што е и жалбен навод во изјавената жалба, во таков случај второстепениот суд а во врска со чл.135 ст.5 од Законот за прекршоците, односно одредбата која предвидува дека второстепениот суд постапува по изјавената жалба против одлука која еднаш била укината и вратена на повторно решавање тој сам задолжително ќе го реши предметот, за отстранување на суштествената повреда треба да закаже и одржи расправа во смисла на чл.424 од Законот за кривичната постапка.

ЗАКЛУЧОК

Доколку еднаш првостепената одлука е укината заради непримена на критериумите од чл.39 од Законот за прекршоците кој предвидува одмерување на висината на глобата за правно лице и трговец поединец, врз основа на вкупен приход остварен во претходната фискална година, просечен број на вработени врз основа на состојбата на крајот на претходниот месец во однос на месецот во кој е сторен прекршокот и претходно поведење на сторителот, а при повторното постапување првостепениот суд повторно не ги прибавил податоците од кои се утврдува процентот на предвидените критериуми, заради кои и еднаш била укината пресудата, при повторното постапување второстепениот суд со примена на одредбата од чл.421 ст.5 од ЗКП, според која судијата известител преку првостепениот суд или преку судијата на претходна постапка ќе ги прибави податоците и врз основа на доставените податоци да ја одмери висинаат на глобата.

ГРАЃАНСКО ПРАВО

ЗАКЛУЧОК

Во согласност со чл.205 од ЗОО, не може да се бара враќање на неосновано платени износи на име надомест на штета поради повреда на телото, нарушување на здравјето или смрт, доколку исплатата е извршена на совесен прибавувач.Совесноста на прибавувачот се претпоставува.

Доколку пресудата врз основа на која е извршена исплата во постапка по вонреден правен лек-ревизија биде преиначена или укината, прибавувачот станува несовесен од моментот на приемот на ревизиската одлука. Прибавувачот во таков случај е во обврска на исплатувачот да му ја врати казнената камата која ја наплатил на исплатениот надомест на штета и досудените и наплатени парнични трошоци во постапката за досудување на надоместокот на штета.

ЗАКЛУЧОК

Доколку во текот на извршувањето дојде до промена на средството за извршување, примената на Законот за извршување нема да се цени според моментот на поднесување на барањето за извршување, туку на веќе започнатото извршување ќе се применува Законот за извршување (Сл.весник на РМ бр.72/16) кој се применува од 01.01.2017 год. со сите негови измени и дополнувања.

ЗАКЛУЧОК

На работникот-административен службеник (државен или јавен службеник) на кого му престанал работниот однос со решение за откажување на договорот за вработување, односно на кого му била изречена дисциплинска мерка-престанок на вработувањето, а решението по поднесена жалба е поништено од страна на Агенцијата за администрација-Комисија за одлучување по жалби и приговори на административни службеници, му следува надоместок на штета од незаконит престанок на работен однос на име неисплатени плати и придонеси од плати за периодот од престанокот на работниот однос до повторното враќање на работа.

ЗАКЛУЧОК

Кога во постапката за физичка делба на заедничкиот предмет или имот ќе се утврди дека не е можно заедничкиот предмет или имот да се подели или ако со тоа значително би се намалила неговата вредност, делбата ќе се изврши со негова продажба.

Продажбата ќе ја врши надлежен извршител.

ЗАКЛУЧОК

Во постапката за физичка делба на заеднички предмет или имот не може да се продава објект кој е изграден без одобрение за градба и кој не е запишан во имотен лист.

Предлогот за физичка делба во таков случај ќе биде одбиен како неоснован.

ЗАКЛУЧОК

Трошоците на бранителот при застапување на деца во постапката пред МВР, согласно чл.116 ст.11 и 12 од Законот за правда на децата, ќе паднат на товар на Министерството за правда односно Буџетот на РМ, само кога поставувањето на бранител е во согласност со Законот за правда за децата и Законот за бесплатна правна помош, односно кога родителот односно старателот ќе достави доказ дека вкупните месечни приходи се помали од просечната плата во Република Македонија, за што треба да достават потврда најкасно во рок од 5 дена од добивањето на известување од ЦСР за потребната документација.

ЗАКЛУЧОК

Актите донесени од страна на работодавецот, не преставуваат закони или други прописи кои се објавуваат во Службен весник на РМ, па можат да имаат ретроактивно дејство, но само доколку се поповолни за работникот.

1.3 ЗАКЛУЧОЦИ ОД РАБОТНА СРЕДБА НА ГРАЃАНСКИТЕ ОДДЕЛИ НА ЧЕТИРИТЕ АПЕЛАЦИОНИ СУДОВИ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА ОДРЖАНА НА 12 И 13 АПРИЛ 2018 ГОДИНА ВО СКОПЈЕ

ЗАКЛУЧОК

Претпоставените наследници на починатото физичко лице кое е запишано во имотен лист како сосопственик на недвижен имот, немаат пасивна легитимација во постапката за физичка делба на недвижен имот или во постапката за уредување меѓи.

ЗАКЛУЧОК

Во постапката за физичка делба на заеднички имот, неможе да се одделат само реалниот дел на предлагачот, а останатиот дел од имотот да остане во сосопственост на останатите сосопственици, при делбата мора да се одделат реалните делови.

ЗАКЛУЧОК

Жалбата поднесена од полномошник адвокат која не содржи податок за електронско сандаче за достава, а по изјавената жалба не биле превземени дејствија со доставување на жалбата на одговор до противната страна, ќе се отфрли.

Доколку во тужбата, одговорот на тужба или во други поднесоци биле наведени податоци за електронско сандаче, а тоа не било сторено во жалбата и во жалбата не се наведени податоци за електронско сандаче, жалбата нема да се отфрли и по истата ќе се постапува, бидејќи во дотогашниот тек на постапката биле познати податоците за електронско сандаче.

Ако во тужбата одговорот на тужба или во други поднесоци не се наведени податоци за електронско сандаче за достава, а тоа не било сторено ниту во жалбата, па жалбата не содржи податок за електронско сандаче, а жалбата била доставена на одговор до спротивната страна, жалбата неможе да се отфрли како неуредна поради немање на податок за електронско сандаче за достава.

ЗАКЛУЧОК

За вработените во јавниот сектор, трансформацијата на работниот однос од определено на неодредено време целосно е уредена со Законот за вработените во јавниот сектор.

ЗАКЛУЧОК

Обврската за исплата на регрес за годишен одмор согласно член 91 од Колективниот договор на Електрани на Македонија стасува за наплата на 01.10.тековната година.

ЗАКЛУЧОК

Првостепениот суд во записникот за расправата задолжително треба да констатира дали има услови за тонско снимање на рочиштето. Доколку ваква констатација на записник нема, а расправата не е тонски снимена, првостепениот суд сторува суштествена повреда на постапката на која второстепениот суд внимава по службена должност.

ЗАКЛУЧОК

Со престанок на должноста извршител, извршителот кој е физичко лице со јавни овластувања, одговара за долговите што ги направил додека ги вршел јавните овластувања на извршител.

ЗАКЛУЧОК

Побарувањата за користење на паркинг за возила, за паркинг карта за јавни паркиралишта со наплата, застаруваат во рок определен со посебниот Закон, односно Законот за комунални такси и изнесува две години.

ЗАКЛУЧОК

При изготвување на стручен наод и мислење и определување на вешти лице се применуваат одредбите од член 236 од ЗПП и вештите лица можат да вештачат ако имаат лиценца за вештачење и се запишани во регистарот на вештачи, без оглед дали се регистрирани како трговци поединци или во трговско друштво согласно Законот за трговски друштва.

1.4 ЗАКЛУЧОЦИ ОД СЕДНИЦА НА СУДИИ НА ГРАЃАНСКИОТ ОДДЕЛ И ОДДЕЛОТ ЗА РАБОТНИ ОДНОСИ НА АПЕЛАЦИОНИОТ СУД СКОПЈЕ ОДРЖАНА НА 07 АПРИЛ 2018 ГОДИНА И 10 СЕПТЕМВРИ 2018 ГОДИНА

ЗАКЛУЧОК

Нема застареност на правото да се бара извршување за намирување на парично побарување, односно доверителот може да се намири до висината на заложните предмети и не постои прекин на застареност по извршна исправа-судско порамнување со кое е констатирано заложно право, по поднесено барање од доверителот до извршител, затоа што доверителот водел и претходни постапки кај други извршители и затоа што доверителот поднесувал барање за повлекување на извршувањето и нема застареност и за споредните побарувања-каматите.

ЗАКЛУЧОК

Станарите кои никогаш не биле приклучени на систем на топлинска енергија, не склучиле договор за снабдување со топлинска енергија и немале поставено внатрешна инсталација од снабдувачот со топлинска енергија, немаат статус на исклучени пасивни потрошувачи и со тоа не треба да плаќаат надомест за ангажирана моќност-фиксен дел од надоместокот за топлинска енергија, а согласно правното мислење донесено од страна на одделот на граѓански дела на Врховниот суд на РМ.

ЗАКЛУЧОК

Претседателот на судот ќе цени според фактите во предметот дали одлагањето на извршувањето ќе го услови со полагање на гаранција или не согласно чл.91 ст.6 од ЗИ.

**1.5 ЗАКЛУЧОК ОД СЕДНИЦА НА СУДИИ НА ГРАЃАНСКИОТ ОДДЕЛ,
ОДДЕЛОТ ЗА РАБОТНИ ОДНОСИ И ТРГОВСКИОТ ОДДЕЛ НА
АПЕЛАЦИОНИОТ СУД СКОПЈЕ ОДРЖАНА НА
04 ЈУНИ 2018 ГОДИНА**

ЗАКЛУЧОК

Заклучокот за јавна продажба не може да биде јавна исправа, со тоа што тој заклучок е ставен вон сила, бидејќи со тоа не се ставаат вон сила и останатите дејствија на извршителот, па во случај кога сеуште постои извршна исправа која е во сила и налог за извршување кој исто така е во сила, во ваков случај како што е поставено нема основ за противизвршување.

**1.6 ПРАВНО МИСЛЕЊЕ ОД ВРХОВЕН СУД НА РЕПУБЛИКА
МАКЕДОНИЈА ОД 24 ЈУЛИ 2018 ГОДИНА**

Правосилно укинување на потврдата (клаузулата) за правосилност и извршност на извршната исправа не преставува основ за противизвршување.

2. ОД СУДСКАТА ПРАКТИКА

2.1 КРИВИЧНИ ПРЕДМЕТИ

„Кривичното дело „Насилство“ од чл.386 ст.3 в.в со ст.1 од КЗ е извршено и исполнетот е елементот на Кривичното дело кога од изведените докази произлегува дека делото е сторено на локација која во смисла на чл.122 ст.24 од КЗ преставува јавно место кое е достапно на неограничен круг луѓе со што е исполнет и елементот на јавност во превземање на дејствија од страна на осудениот“.

Одлука на Апелационен суд Скопје КЖ-1170/16 од 29.12.2016 година.

Од образложението

Видно од списите на предметот, првостепениот суд пресудата ја донел врз основа на признание на вина на осудениот за кривичното дело, кое признание било целосно и доброволно, а обвинетиот свесен за правните последици од признание на вина и изречената кривична санкција предвидена со закон. Оттука, имајќи предвид дека осудениот го признал кривичното дело онака како што е опишано во диспозитивот на пресудата, неосновано сега со барањето се негира постоењето на кривичното дело.

Неосновани се наводите од барањето дека во случајот недостасува суштествениот елемент на кривичното дело Насилство по чл.386 ст.2 од Кривичниот законик, а тоа е делото во јавноста да предизвика чувство на несигурност, загрозување или страв. Ова од причина што делото е сторено на локација која во смисла на чл.122 ст.24 од Кривичниот законик преставува јавно место, кое е достапно на неограничен круг луѓе, со што е исполнет и елементот на јавност во превземените дејствија од страна на осудениот.

Ваквиот став е прифатен во пресуда на Врховниот суд на Република Македонија КВП1. бр.21/17 од 14.02.2018 година.

„Несослушувањето на вештото лице на околноста предложена од осудениот, не ги ограничило правата на одбрана на осудениот до тој обем да се заклучи дека тој немал фер судење во смисла на значењето на чл.6 ст.1 и 3 од Европската конвенција за заштита на човековите права и основните слободи“.

Одлука на Апелационен суд Скопје КОКЖ.бр.56/14 од 20.01.2015 година.**Од образложението**

Наводите на осудениот дека во конкретниот случај првостепениот суд требало да го повика вештото лице кое го извршило вештачењето и да го сослуша на главен претрес, на околноста дека осудениот ништо не потпишал во врска со дејствијата на извршување на кривичните дела кои му се ставаат на товар, меѓутоа овој суд смета дека на осудениот во текот на постапката пред пониските судови му е дадена соодветна можност да ја презентира својата одбрана, така што несослушувањето на вештото лице на наведените околности во барањето со ништо не ги ограничило неговите права на одбрана до тој обем да се заклучи дека тој немал фер судење во смисла на значењето на чл.6 ст.1 и 3 т.г од Европската конвенција за заштита на човековите права и основните слободи. Впрочем, имајќи ја во предвид постапката во целина, овој суд оценува дека правото на одбрана на осудените не биле ограничени до степен што би значел дека истите немале фер и правично судење. Во конкретниот случај не е сторена повреда на ст.3(г) во врска со ст.1 од чл.6 од Европската конвенција за заштита на човековите права и основните слободи.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија КВП. КОК1.КВП.бр.6/2015 од 17.04.2018 година.

„Не е сторена суштествена повреда на одредбите од на Кривичната постапка од чл.415 ст.1 т.8 од ЗКП кога првостепената пресуда е заснована и на репродукција на снимки од видео надзор од поставени камери на приватни куќи, за кое не е задолжително да се прибави одобрение од надлежен државен орган“.

Одлука на Апелационен суд Скопје КЖ.бр.1353/15 од 12.01.2016 година.**Од образложението**

Репродукцијата на снимка од видео надзор од поставени камери на викенд куќа на ДПТУ „Л.“ од В., преставува доказ прибавен на законит начин, со наредба на судија на претходна постапка на Основен суд Велес КПП.бр.33/2015 од 17.03.2015 година и во согласност со одредбите од Законот за кривична постапка. Со начинот на изведување на репродукцијата на снимките не се доведува под сомнение законитоста на овој доказ од причина што, за поставување на камера не е задолжително да се прибави одобрение од надлежен државен орган. Освен тоа видно од записник за главна расправа од 21.09.2015 година бранителот на осудениот К. Н., адвокат од В., немал забелешки, ниту приговори по однос на изведувањето на овој доказ.

По однос на наводите во барањето дека во конкретниот случај не е извршено вештачење за да се утврдат причините за настанување на пожарот, овој суд ги оцени како неосновани, од причина што, на осудениот во текот на постапката пред првостепениот суд и второстепениот суд му е дадена соодветна можност да ја презентира својата одбрана и не се ограничени неговите права на одбрана до тој обем, за да се заклучи дека тој немал фер судење во смисла на значењето на чл.6 ст.1 и 3 точка.г од Европската конвенција за заштита на човековите права и основните слободи.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија КВП1. бр.52/2016 од 10.04.2018 година.

„Првостепениот суд не сторил повреда на одредбите од чл.71 и чл.74 ст.3 од ЗКП, ниту повреда на правото на избор на бранител согласно чл.6 ст.3 точка. в од Европската конвенција за заштита на човековите права и основните слободи, во случај кога со оглед на природата на кривичното дело и запретената казна е предвидена скратена постапка“.

Одлука на Апелационен суд Скопје КЖ.бр.1029/16 од 01.03.2017 година.

Од образложението

Неосновани се наводите во барањето за повреда на правото на одбрана на осудениот, на начин што на истиот не му било овозможено во текот на кривичната постапка пред првостепениот суд да има бранител по свој избор. Имено, видно од списите на предметот Записник за главна расправа од 23.09.2016 година, осудениот од страна на судот бил поучен согласно чл.71 од ЗКП, за правото на бранител по сопствен избор, но истиот изјавил дека одбраната ќе ја даде сам.

Со оглед на природата на кривичното дело и запретената казна затвор за истото, во скратена постапка, не е задолжителна одбраната, поради што првостепениот суд не сторил повреда на одредбите од чл.71 и чл.74 ст.3 од ЗКП, ниту повреда на правото на избор на бранител по сопствен избор, ниту повреда на правото на одбрана на осудениот, а согласно чл.6ст.3 точка. в од Европската конвенција за заштита на човековите права и основните слободи. Ова дотолку повеќе што во текот на постапката пред првостепениот суд осудениот на главна расправа не дал инкриминирачка изјава, ниту пак признание на вина за негативно да влијае на одбраната во понатамошниот тек на постапката и на кривичната постапка во целина.

На осудениот во текот на постапката пред првостепениот суд му е дадена соодветна можност да ја презентира својата одбрана. Одбивањето на судот да се повикаат сведоци кои што ги назначил осудениот не ги ограничило неговите права на одбрана до тој обем за да се заклучи дека тој немал фер судење во смисла на значењето на чл.6 ст.1 и 3 точка.г од Европската конвенција за заштита на човековите права и основните слободи.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија КВП1. бр.44/2017 од 25.04.2018 година.

„Во случај кога сведоците биле испитани на главната расправа преку истиот суд во присуство на бранител на осудените, сведоците биле директно и вкрстено распрашани од Основниот јавен обвинител и од одбраната на осудените во врска со кривично правниот настан, нема повреда на чл.388 од ЗКП“.

Одлука на Апелационен суд Скопје КЖ.бр.998/16 од 07.12.2016 година.

Од образложението

Видно од списите на предметот, овој суд констатира дека во случајот нема пречка пресудата да се заснова на исказите на сведоците-службените лица. Имено, сведоците-службените лица биле испитани на главна расправа од 23.11.2015 година пред истиот суд во присуство на бранителот на осудените. Притоа сведоците биле директно и вкрстено распрашани од страна на Основниот јавен обвинител и одбраната на осудените, а во врска со сите околности под кои се случил кривично правниот настан. Имајќи го предвид наведеното, правилно постапил судот кога го одбил предлогот на одбраната повторно да се сослушаат овие сведоци и одлучил во смисла на чл.371 ст.3 од Законот за кривичната постапка, сведоците да не се сослушуваат повторно туку да се прочитаат нивните искази внесени на записниците од поранешната главна расправа.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија КВП1. бр.22/2017 од 21.02.2018 година.

„Нема повреда на принципот на едноквоста на оружјата и не е сторена повреда на правото на одбрана на обвинетиот од чл.220 од ЗКП, кога обвинетиот при извршеното препознавање во полициската станица не дал исказ, а не бил поучен за правото на бранител по сопствен избор“.

Одлука на Апелационен суд Скопје КЖ.бр.107/17 од 15.03.2017 година.

Од образложението

Неосновани се наводите во барањето на обвинетиот за повреда на одредбите од чл.220 од ЗКП, на околноста дека на истиот при извршеното препознавање од страна на оштетената во полиција не му било овозможено и не бил поучен за правото на бранител по сопствен избор. Имено, видно од списите на предметот при извршеното препознавање на обвинетиот во полициска станица од страна на оштетената, тој немал бранител, меѓутоа при препознавањето обвинетиот не дал исказ, притоа не бил извршен распит на обвинетиот, ниту пак дал некоја инкриминирачка изјава, ниту признание на вина, односно со ништо не се загрозува неговите права и ни едно дејствие негативно не влијаело на одбраната на обвинетиот во понатамошниот тек на постапката и на кривичната постапка во целина. Исто така, со ваквиот начин на постапување, при извршеното препознавање од страна на оштетената во полиција, не било наштетено на правичноста на постапката во целина, со оглед дека тоа нема влијание и не довело обвинетиот да даде инкриминирачка изјава на самиот почеток на кривичната постапка.

Во натамошниот тек на кривичната постапка обвинетиот имал бранител по сопствен избор, ангажиран со полномошно од страна на неговиот татко В. А. од с.А. С.. Оттука, обвинетиот ефективно го користел своето право на одбрана и тој имал ефективен пристап до адвокат, а со обезбедениот бранител на обвинетиот во текот на кривичната постапка пред првостепениот суд со ништо не се загрозува правата на осудениот од чл.6 од Европската конвенција за заштита на човековите права и основните слободи, ниту пак било наштетено на правичноста на постапката.

Оттука, судот цени дека во случајот нема повреда на чл.220 од Законот за кривичната постапка и на правото на одбрана на обвинетиот во преткривичната постапка, а со тоа и на правичноста на постапката земено во целина.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија КВП1. бр.38/2017 од 25.04.2018 година

„Постои кумулација на битните елементи на кривичното дело Измама од чл.247 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, а не облигационо правен однос, кога од доказите е утврдено дека обвинетата прикрила факти, го довела и одржувала оштетениот во заблуда и го навела да преземе дејствија на штета на својот имот и настанала штетна последица, конечно и суштествениот дел на кривичното дело, умисла“.

Одлука на Апелационен суд Скопје КЖ.бр.350/16 од 31.10.2016 година.**Од образложението**

Во конкретниот случај предмет на обвинението е дека обвинетата прикрила факти во врска со работата на училиштето, односно дека училиштето немало верификација од Министерството за образование и наука на Република Македонија за изведување на наставна програма за основно образование и немало добиено одобрение за работа за основно образование во Република Македонија, а обвинетата како директор на училиштето имала не само морална, туку и законска должност овие факти да ги соопшти на оштетениот, а кои факти доколку оштетениот ги знаел, како што наведува во својот исказ, немало неговите деца да ги запише во таа образовна установа, бидејќи планот за понатамошното образување на децата на оштетениот бил тие да продолжат со своето образование во Република Македонија.

Според описот на изреката на правосилната пресуда, кривичното дело „Измама“ од чл.247 ст.3 в.в со ст.1 од Кривичниот законик, обвинетата М. П. од С., го сторила така што со намера да прибави противправна имотна корист за А. интернационално училиште на М., го довела и одржувала во заблуда оштетениот З. Ј. од С., со што го навела на штета на својот имот, на сметка на училиштето да исплати пари во вкупен износ од 444.030,00 денари, износ што преставува поголема вредност, на начин што кога ја преставила пред оштетениот програмата на училиштето, го прикрила фактот дека училиштето немало верификација од Министерството за образование и наука на Република Македонија и немало одобрение за работа за основно образование во Република Македонија.

Битната околност дека при запишувањето на децата на оштетениот во приватното училиште обвинетата го прикрила фактот дека истото немало верификација од Министерството за образование и наука на Република Македонија за изведување на наставна програма за основно образование и немало одобрение за работа за основно образование во Република Македонија, наоѓа поткрепа и во исказот на обвинетата и нејзината мајка А.П., од каде што било утврдено дека при запишување на нови ученици им се објаснувало за каков тип на училиште се работело, за условите во истото, дека училиштето работи согласно акредитацијата ЦИТА, која спаѓа во меѓународните асоцијации во САД, односно само им посочувале дека работат по американска програма без притоа да ги предочат можните пречки за упис во државно училиште. Воедно, неспорно било утврдено и дека за А. интернационално училиште М. немале поднесено барање за акредитација во Министерството за образование и наука на Република Македонија, бидејќи знаеле дека немало законска можност за акредитација на основно приватно училиште согласно Уставот и важечките позитивни прописи, па поради тоа не се ни обиделе да добијат одобрение од Министерството за образование и наука на Република Македонија. Од изведените материјални докази- известување од Министерството за образование и наука на Република Македонија било утврдено дека само три приватни средни училишта имаат согласност за реализирање на настава за основно образование како пилот програма, односно експериментална програма, а во Регистарот на верифицирани основни училишта на подрачјето на град Скопје, А. интернационално училиште на Македонија не само што не е регистрирано како приватно основно училиште, туку истото во рамките на приватно средно училиште немало ниту добиено согласност за реализирање на настава за основно образование како пилот, односно експериментална програма. Оттука, јасно се гледа тенденцијата оштетениот да се доведе и одржува во заблуда и од истиот да се прикрива фактот дека училиштето не било верифицирано од Министерството за образование и наука на Република Македонија за изведување на наставна програма за основно образование и дека немало добиено одобрение за работа за основно образование во Република Македонија, со цел тој да презема дејствија на штета на својот имот. Дотолку повеќе, ваквата тенденција продолжила дури и кога оштетениот реално се соочил со постојните проблеми кои му биле предизвикани од ова училиште, кога стекнатите свидетелства не му биле признаени и прифатени од Министерството за образование и наука на Република Македонија, односно кога истите неможел да ги нострифицира бидејќи училиштето немало верификација и немало одобрение за спроведување на наставна програма од основно образование.

Имајќи го предвид наведеното дека во дејствијата на обвинетата постои кумулација на сите битни елементи на кривичното дело, односно прикривање на факти, доведување и одржување на оштетниот во заблуда, наведување на оштетениот да преземе дејствија на штета на својот имот и настапување на штетната последица, правилно пониските судови утврдиле дека постои каузалитет помеѓу преземените дејствија од страна на обвинетата и настапената последица кај оштетниот, а воедно во дејствијата на обвинетата е содржан и субјективниот елемент на кривично дело-умислата.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија К33. бр.29/2018 од 05.12.2018 година.

„Неприфаќањето на предлогот на одбраната да се сослуша во фаза на завршни зборови и сведокот, неконзистентноста и непрецизноста на предлогот-податоците поради кои треба да се сослуша сведокот, околностите на кои е предложен, не ги става странките во постапката во нееднаква положба и не е сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП“.

Одлука на Апелационен суд Скопје КЖ.бр.607/17 од 12.07.2017 година.**Од образложението**

Околноста што трагите од папиларни линии не се идентификувани со отпечатоците на обвинетиот, не го исклучува фактот дека од останатите докази неспорно произлегува дека обвинетиот го сторил делото кое му се става на товар, посебно имајќи го предвид фактот да дел од предметите кои биле предмет на кражбата биле пронајдени во станот на сведокот К. К., во кој привремено престојувал обвинетиот Б. А., односно истиот го имал изнајмено за живеење. Кај обвинетиот биле пронајдени и други предмети, златно ланче, бисерни обетки, златни игли за вратоврски, за кои предмети пак оштетениот В. В. е дециден и пред судот појаснува дека истите се наоѓале во куферот со останатиот златен накит за кои предмети сведокот нивната ќерка не ни знаела.

Наводите истакнати во жалбата да судот во конкретниот случај погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба со оглед да од една страна во изреката на обжалената пресуда му се става на товар дека на дрзок начин одзел туѓи подвижни предмети во вредност од 51.000,00 денари, а од друга страна во образложението наведува дека оштетениот истакнал имотно правно побарување во износ од 95.000 евра, за кој износ оштетениот е упатен на спор, по оценка на овој суд се неосновани од причина што судот во изреката на обжалената пресуда, обвинетиот го огласил виновен само за одземените предмети што се пронајдени во станот кој го имал изнајмено за живеење, додека за останатите предмети и за нивната предјавена противвредност, правилно судот го упатил оштетениот да го остварува во спор.

Наводите истакнати во барањето дека судот сторил суштествена повреда на одредбите од Законот за кривична постпка, бидејќи не го прифатил предлогот на одбраната за сослушување на предложениот сведок, ставајќи ги така во нееднаква положба странките, според судот се неосновани. Ова од причина што првостепениот суд дал аргументирани причини зошто не го прифатил сослушувањето на предложениот сведок, а тоа е поради задоцнетото предлагање во фаза на завршните зборови, неконзистентноста и непрецизноста на податоците поради кој всушност треба да се сослуша како сведок, како и околностите врз основа на кој истиот бил предложен.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија КВП1. бр.77/17 од 03.07.2018 година.

„Нема повред на чл.415 ст.1 т.8 од ЗКП, при состојба кога пресудата се заснива на Записник за препознавање на лица и предмети, односно претходно обвинетиот бил поучен за правото на бранител и изјавил дека не бара бранител, потпишувајќи се на писмените поуки за права ставени на Записникот, истиот ден кога било вршено препознавањето. Ова дотолку повеќе што Записникот не е единствен доказ од кој произлегува дека обвинетиот е сторител на кривичното дело“.

Одлука на Апелационен суд Скопје КЖ.бр.771/17 од 26.10.2017 година.

Од образложението

Видно од списите на предметот се констатира дека Записникот за препознавање лица и предмети бр. од . година е составен согласно одредбите од Законот за кривичната постапка, при што обвинетиот претходно бил поучен за правото на бранител, но изјавил дека не бара бранител. Фактот дека обвинетиот не побарал бранител, истиот го потврдува со своерачен потпис ставен на писмените поуки за права, кои се ставени истиот ден кога е вршено препознавањето и тоа со број .. од ..година во 07:10 часот и број..од .. година во 12 часот. Видно од содржината на писмените поуки обвинетиот, тогаш во својство на осомничен во два наврати бил поучен за правото на бранител, при што два пати изјавил дека не бара бранител, дополнително не побарал бранител, ниту пак ставил некаква забелешка на писмените поуки за права, потпишувајќи се на истите во соодветна графа за поучено лице. Во конкретниот случај на обвинетиот не му е повредено правото на одбрана и нема законска пречка пресудата да се заснова на Записникот за препознавање лица и предмети. Дотолку повеќе што Записникот за препознавање на лица не е единствен доказ од кој произлегува дека осудениот е сторител на предметното кривично дело, бидејќи оштетената и на главната расправа пред судот го посочила осудениот како едно од лицата кои ја нападнале во критичното време и на критичното место.

Неосновани се и наводите за сторена повреда на правото на одбрана на обвинетиот во смисла на тоа дека не биле прифатени предлозите на одбраната да се изведат дополнителни докази. Имено, предлозите на странките истакнати во текот на постапката, не се обврзувачки за судот, особено при постоење и на други докази, врз основа на кои јасно и недвосмислено може да се утврдат сите правно релевантни факти потребни за одлучување во конкретниот случај.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија КВП2. бр.10/2018 од 03.07.2018 година.

2.2 ГРАЃАНСКИ ПРЕДМЕТИ

„Друштвото не е пасивно легитимирано и нема обврска да надоместува штети предизвикани од странски возила во странство и од осигуреници на странски осигурителни друштва согласно чл.61 од Законот за осигурување и Критскиот договор, кога штетата е причинета по вина на лице кое управувало возило осигурано во осигурителното друштво со кое тужениот нема коресподентски договор. Ова без оглед што оштетениот-тужителот, бил сопатник и државјанин на РМ“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.4644/15 од 23.03.2016 година.

Од образложението

Жалбата е неоснована.

Првостепениот суд од изведените докази во текот на постапката неспорно утврдил дека тужителот како сопатник во предметната сообраќајна незгода која се случила на 25.08.2005 година во В.-А. се здобил со телесни повреди по што бил пренесен и задржан на болничко лекување најпрво во клиника во А., а потоа лекувањето го продолжил во клиничкиот центар во Скопје и дека за предметната незгода лицето кое го управувало ТМВ Форд Транзит LD-1, осигурано во осигурителна компанија А.-А. со пресуда на Окружниот суд за правда во В. Р.А. бил огласен за виновен. Меѓутоа при неспорен факт дека во конкретниот случај предметната незгода настанал со странско возило осигурано во странка осигурителна компанија и на странска територија, првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога со примена на одредбата од чл.61 од Законот за осигурување, тужбеното барање на тужителот го одбил како неосновано, па во оваа смисла и по оценка на овој суд правилно првостепениот суд нашол дека тужениот нема пасивна легитимација да биде странка во спорот и нема обврска на тужителот да му исплати надомест на штета од предметната сообраќајна незгода.

Впрочем, со пресудата на судот во Р.А. не е утврдена одговорност на лицето кое го управувало ТМВ Форд Транзит, туку на лицето кое ја управувало работната машина „Либхер“, кое возило пак не било осигурано во осигурителното друштво „А.“ од Р.Ав. туку во друга компанија со која тужениот нема коресподентен договор за обработка и исплата на штета според Критскиот договор, ниту според Законот за осигурување од 2001 година, чл.61 ст.1 (Сл.весник на РМ бр. 35/01).

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев2. бр.376/16 од 21.12.2017 година.

„Тужениот како содружник во Друштвото не е пасивно легитимиран во спор за утврдување вредност на набавени основни средства на друштвото и утврдување содружнички дел во вредност на тие средства. Правата на содружниците предвидени во чл.184 од ЗТД можат да се модифицираат, а согласно чл.197 ст.1 од ЗТД, содружниците располагаат само со уделите под услови определени со Договор за друштвото, не и со ново создадени средства од работењето на Друштвото“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.6528/15 од 06.04.2016 година.

Од образложението

Жалбите се неосновани.

Тужителот нема активна легитимација бидејќи тој нема правен интерес за поднесување на тужбата со кое се бара утврдување на факти вредност на ново набавени основни средства за друштвото, а на страна на второтужениот нема пасивна легитимација имајќи во предвид дека новонабавените средства се создадени со работа на Друштвото К. ДОО К. кое не е опфатено како странка во оваа постапка. Ова до толку повеќе што се работи за подвижни ствари кои не постојат ниту пак има докази дека биле сопственост на правното лице или на тужителот, а имотот е без документација, ниту има евиденција од каде е купен. Имено, во конкретниот случај предметните странки со договорот за основање на друштвото од 20.01.2006 година не предвиделе право на еден од содружниците да бара да се утврди вредноста на ново набавените основни средства на друштвото, а при тоа истото да не е вклучено како странка во таа постапка ако се има во предвид дека се работи за новосоздадени средства на друштвото.

Имотот на друштвото преставува севкупност на правата, сопственички и други стварни права што друштвото ги стекнува над добрата што содружниците ги вложиле во друштвото или коишто друштвото ги стекнало со своето работење. Согласно чл.187 ст.1 од ЗТД, содружниците располагаат само со уделите под условите утврдени од договорот на друштвото, а не и со ново создадените средства од работење на друштвото кои се во сопственост на самото друштво. Влоговите што се вложуваат, односно се внесуваат при основањето трговско друштво, односно при зголемување на основната главнина му се ставаат на располагање на друштвото, согласно чл.34 ст.1 од ЗТД. Кога во друштвото се врши зголемување на основната главнина тоа се чини во согласност со одредбите на чл.35 од ЗТД откако за тоа ќе се донесе одлука на точно определен начин и со проценка од овластен проценител. Ова од причина што во друштвото не може да се внесат непарични влогови на кои не е извршена процена за определување на нивната вредност од овластен проценител на начин и постапка предвидена со цитираната одредба.

Врз основа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, првостепениот суд правилно го применил материјалното право, кога согласно одредбите од чл.41, чл.42, чл.187, чл.197 ст.1 и чл.184 од Законот за трговски друштва, одлучил како во изреката на обжалената пресуда, наоѓајќи во конкретниот случај дека не може да биде применета одредбата од чл.177 ст.1 и 2 од ЗПП, бидејќи во конкретниот случај се работи за тужба за утврдување, а ваква тужба може да се поднесе кога тоа со посебни прописи е предвидено, кога тужителот има правен интерес судот да го утврди постоењето на некое право или правен однос, што во конкретниот случај не е така, туку се бара утврдување на вредност на новонабавени средства на Друштвото Крцун, кое воедно не е странка во постапката а кое се утврдува на начин и постапка децидно утврдена согласно одредбите на ЗТД.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев2. бр.367/17 од 06.09.2018 година.

„Нема услови за раскинување на договорот за купопродажба на стан со одложено плаќање на цената, кога договорот е исполнет во претежен дел, предадено е владението на купувачот и платен претежен дел од цената, а тужителот како продавач повел други постапки према купувачот-тужениот, за исполнување на останатиот дел од цената“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.5199/15 од 29.03.2017 година.**Од образложението**

Жалбите се неосновани.

Нема правна основа за раскинување на договорот за купопродажба со одложено плаќање склучен помеѓу РМ преку Јавното претпријатие за стопанисување со станбен и деловен простор на Република Македонија Подрачна единица Скопје и К. Ј. на ден .. година, заверен под бр... од . година, за станот на бул. А. бр.. стан бр.. со површина од 93.76 м2 во С. Имено, од изведените докази, правилно првостепениот суд утврдил дека тужителот преку Јавното претпријатие односно неговиот правен следбеник повел правна постапката против тужениот за наплата на неплатени ануитети, видно од приложеното копие од предметот Пл.бр.422/08 како и од приложеното копие од предметот ПЛ1-П.бр.609/13 на Основен суд С. 2 С., кои сеуште не се решени, што значи дека тужителот во соодветна правна постапка веќе бара исполнување и на останатиот дел од долгот на тужениот, односно бара со судска одлука тужениот да биде задолжен да ги исплати неплатените ануитети, па во услови кога самиот тужител се определил да бара исполнување на договорот за неплатениот дел, правилно првостепениот суд утврдил дека нема правна основа за примена на чл.124 и чл.129 од ЗОО и за раскинување на договорот. Правилно првостепениот суд утврдил дека со вака преземените правни дејствија самиот тужител манифестира волја за одржување на договорот, дотолку повеќе што овие околности преку кои се потврдува интересот на тужителот за одржување на договорот во правна важност постоеле и при самото утужување како и при заклучувањето на главната расправа по овој предмет.

Воедно, по оцена на изведените докази, правилно првостепениот суд оценил дека тужбеното барање на тужителот е неосновано и од причина што според чл.131 од ЗОО, договорот не може да се раскине поради неисполнување на незначителен дел од обврската при неспорни факти на вкупната сума која тужениот ја има платено согласно склучениот договор за купопраодажба и вкупната неизмирена сума по обврските од договорот, од када произлегува дека тужениот не исполнил незначителен дел од обврската, кој факт не може да доведе до раскинување на договорот. Имено, правилно првостепениот суд утврдил дека од вкупно по основ на купопродажна цена за станот тужениот платил 1.076.299,00 денари по основ на учество од 50% 366.834,00 денари по вториот амортизационен план и 710.133,50 денари по третиот амортизационен план што е еднакво на 2.153.266,50 денари а не платил 7.727,30 евра или 475.210,00 денари по третиот амортизационен план. Со оглед дека договорените страни определиле втората половина од цената да се отплатува на рати според амортизационен план, правилно судот утврдил дека купопродажната цена на станот е определна според состојбата по третиот амортизационен план односно дека таа претставува збир од вкупните плаќања на тужениот 2.153.266,50 денари и остатокот кој тужениот требало да го плати по третиот амортизационен план - 7.727,30 евра или 475.210,00 денари, што е еднакво на 2.628.476,50 денари, независно што со договорот за купопродажба цената првично била утврдена на износ од 2.152.597,00 денари и дека со споредување на дефинитивно определената купопродажна цена на станот на износ од 2.628.476,50 денари фактот што тужениот платил 2.153.266,50 денари, а останал да должи 475.210,00 денари следува дека тужениот со 82% ја исплатил купопродажната цена а останал да должи само 18% по тој основ.

Од друга страна, не само количински туку и квалитативно договорот во најголем дел е исполнет и целта заради која бил склучен е исполнета, затоа што станот бил предаден во владение на тужениот уште кон крајот на 1996 година, а и купопродажната цена во најголем дел исплатена со тоа што самиот тужител се согласил обврската за отплата на цената на рати да биде пролонгирана и изменета прво со анекс договор од ..година, а потоа и со втор, како и трет амортизационен план, при што како правилно оценил судот за обележување е и фактот дека тужителот со предметната тужба а ниту во друга постапка не барал раскинување и на анекс договорот од .. година ниту на договорните основи кои се создале помеѓу странките со уплатите по наредните амортизациони планови.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев2. бр.387/17 од 27.09.2018 година.

„Неосновано е барањето за надомест во пари како последица на ништовноста на договорот и неможноста истиот да се врати затоа што тужителот не бил ниту сопственик, ниту совесен при склучувањето на договорот“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.4245/15 од 27.04.2016 година.**Од образложението**

Жалбата е неоснована.

Врз основа на изведените докази меѓу другото е утврдено дека противтужителот Б. и противтужените З. и А. на . година склучиле договор за купопродажба на недвижен имот-дел од КП.бр.. КО Н. С., со тоа што противтужителот како продавач ја примил цената од противтужените во износ од 11.400 евра или тогашни 22.800 ДМ. Противтужителот не бил сопственик на предметниот имот затоа што тој имот го добил од неговиот чичко Ц. Ѓ. со договор за отстапување на трајно користење склучен на .. година. Во конкретниот случај на предметниот недвижен имот по смртта на Ц. Ѓ. кој починал на .. година, неговиот син С. бил огласен за законски наследник на овој недвижен имот со решение на Основниот суд Скопје 1 О.бр...од .. година, потоа дека со решение на надлежниот управен орган - МТВ ПЕ Карпош-Скопје бр... од . година, било трансформирано правото на користење на градежно земјиште на КП.бр... во право на сопственост на име Станимир . Во 2005 година овој недвижен имот бил евидентиран врз основа на договор за купопродажба Оду.бр...и тоа 1/6 идеален дел на Ј. А. и 5/6 идеален дел на С., за да конечно сега противтужените со лицето С. склучат како купувачи преддоговор за купопродажба на истиот имот на ..година, за цена од 11.400 евра, а потоа и договор за купопродажба нотарски акт Оду.бр... во кој како купувачи се противтужените З. и А. секој на по 1/2 од предметното земјиште, а продавачи лицата С.и С.Ѓ.

Противтужителот и во моментот на склучување на договорот немал законско овластување да располага со недвижниот имот, како и фактот дека во меѓувреме противтужените-тужителите стекнале сопственост на сега спорниот имот по основ на договор за купопродажба од сопствениците С. и С. . Оттука, не е спорно дека противтужителот-тужениот имал сознание дека предметниот недвижен имот не е негова сопственост, со оглед само на пренесеното право на трајно користење на основа на договорот за отстапување на трајно користење на градежно неизградено земјиште од . година, склучен со неговиот чичко Цв. Ѓ. од С., противтужителот-тужениот неосновано сега побарува соодветен надомест во пари, како последица на ништавноста на договорот и неможноста на враќањето, имајќи предвид дека не бил ниту сопственик, ниту совесен при склучувањето на договорот со противтужените-тужителите од . година.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев2. бр.210/17 од 22.02.2018 година.

„Не постои основ за солидарна одговорност на тужениот како физичко лице кон долгот кој правното лице го има кон тужителот, кога во меницата како инструмент на обезбедување на побарувањето се впишани само личните податоци на тужениот, а тужителот не доставил менична изјава од тужениот, ниту договор за пристапување кон долг, како правни основи од кои произлегува солидарната одговорност на тужениот“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.3417/15 од 03.12.2015 година.**Од образложението**

Жалбата е неоснована.

Во редовната постапка од значење за одлучувањето било утврдено дека, помеѓу тужителот и правното лице Друштвото за инженеринг и трговија А. и други ДООЕЛ, како корисник на кредит, на . година бил склучен договор за одобрување на рамковен револвинг кредит-лимит. Тужениот е управител на правното лице, корисник на кредитот. Заради обезбедување на побарувањето на тужителот, било засновано заложно право на недвижен имот детално опишан во договорот. Со договорот, корисникот на кредитот се обврзал да достави меѓудругото и меница со менична изјава, како и договор за пристапување кон долг склучен помеѓу тужителот и пристапувачот кон долг-тужениот како управител на правно лице. Бидејќи корисникот на кредитот не ги исполнувал навремено своите обврски, тужителот ја протестира меницата за наплата на побарувањето пред нотар. Тужителот дел од своето побарување го намирал преку реализација на заложното право со извршената продажба на недвижностите, но останал ненамирен за утужениот износ од 5.533.766,00 денари. Во текот на постапката за присилна наплата на побарувањето на тужителот, над корисникот на кредитот била отворена стечајна постапка, во која тужителот го пријавил своето побарување и во целост му било признато. Бидејќи корисникот на кредитот немал имот за намирување на побарувањето на тужителот, Основниот суд С. 2 С. со решение СТ.бр.432/07 од 20.09.2012 година, ја запрел стечајната постапка и ја заклучил. Тужителот не доставил менична изјава од тужениот како физичко лице и управител на корисникот на кредитот, ниту договор за пристапување кон долг. На меницата постои службен печат од корисникот на кредитот и истата е издадена од друштвото како правно лице, а на долната десна страна се наведени податоци на тужениот како управител.

Не постои основ за солидарна одговорност на тужениот како физичко лице кон долгот кој правното лице го има према тужителот. Ваквиот заклучок несомнено произлегува од фактот што во меницата како инструмент за обезбедување на побарувањето на тужителот се впишани само личните податоци на тужениот, а воедно тужителот не доставил менична изјава на тужениот, ниту договор за пристапување кон долг, како правни основи од кои би произлегла солидарната одговорност на тужениот. Предното и од причина што меницата е издадена од правното лице како трасант, од што впрочем и произлегува дека тужениот нема својство на авалист-гарант за обврската на главниот должник. Воедно, не се исполнети условите од чл.39 од Законот за меница (Сл.весник на РМ бр.3/2002, 67/10), односно на меницата не е изразен авалот со зборовите „ пер авал“, „ како гарант“, „ како емец“ или со друг израз со исто значење. Дополнителна констатација на ставот дека во конкретниот случај тужениот нема својство на авалист, е околноста што во меницата не е потпишан тужениот, туку се наведени само неговите генералии, што е спротивно на чл.39 ст.3 од споменатиот закон. Поради наведеното, тужениот не е во солидарна обврска со корисникот на кредитот за исплата на побарувањето на тужителот.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев2. бр.413/2016 од 13.12.2017 година.

„Рокот на застареност на паричното побарување-надомест на штета сторена со кривично дело во случај кога не е поведена парнична постапка во рок од 3 месеци од приемот на осудителната кривична пресуда, се смета од сторувањето на кривичното дело согласно чл.366 од ЗОО“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.2372/15 од 18.11.2015 година.

Од образложението

Жалбата е неоснована.

Кога станува збор за надомест на штета причинета со кривично дело, Законот за одbligациони односи (Сл.весник на РМ бр.18/01...161/09), пропишал посебно правило по однос на времето потребно за застареност на ваквото побарување. Во таков случај, ако за кривичното гоњење е предвиден подолг рок на застареност, барањето за надомест на штета према одговорното лице застарува по истекот на времето одредено за застареност на кривично гоњење. Притоа, прекилот на застарувањето на кривичното гонење повлекува со себе и прекин на застарувањето на барањето за надомест на штета, Наведеното посебно правило, се однесува исклучиво на должината на рокот на застареност на побарувањето за надомест на штета. За примена на цитираната одредба, потребно е штетата да е причинета со кривично дело и за предметното кривично дело да е предвиден подолг рок на застареност на кривично гонење согласно Кривичниот Законик. Всушност, со наведената одредба од чл.366 од ЗОО, се воспоставува еден продолжен однос низ призмата на оштетениот, привилегиран рок на застареност на побарувањето за надомест на штета. Меѓутоа, ваквото правило не задира во моментот од кога почнува да тече застареноста, бидејќи според содржината на посочената одредба, почетокот на течењето на рокот на застареност не се определува според сознанието на оштетениот од штетата, туку според објективен критериум, односно од моментот на сторувањето на кривичното дело од кое произлегува барањето за надомест на штета.

Истакнувањето на оштетното побарување од оштетениот во кривичната постапка има за материјалноправна последица односно преставува дејствије со кое се врши прекин на течењето на рокот на застареност за надомест на штета. Прекилот на рокот на барањето за надомест на штета трае до правосилноста на пресудата со која обвинетиот е огласен за виновен и осуден за кривично дело од кое произлегува барањето за надомест на штета. Рокот од три месеци значи само одржување на веќе настанатиот прекин на рокот на застарување настанат со истакнување на оштетното побарување. Доколку оштетениот пропушти да поведе парнична постапка за остварување на своето оштетно побарување, на кое е упатен со правосилна кривична пресуда, во рок од три месеци од приемот на правосилната кривична пресуда, се создава правна фикција како воопшто да не било истакнато имотно-правно побарување во рамките на кривичната постапка, а со тоа и дека не настанал прекин на течењето на рокот на застареност. Со оглед дека во конкретната правна работа, тужителот не повел парнична постапка во рокот од три месеци од приемот на кривичната пресуда, правилен е заклучокот дека течењето на рокот на застареност се засметува од сторувањето на кривичното дело согласно чл.366 од Законто за облигациони односи, имајќи ги притоа предвид роковите на застареност на кривично гонење утврдени со Кривичниот законик.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев2. бр.129/2016 од 20.12.2018 година.

„Неможе да се прифати затворање на дел од долгот со компензација во случај кога побарувањата означени во компензацијата не биле стасани“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.2141/18 од 10.05.2018 година.**Од образложението**

Жалбата е неоснована.

Правилно понискиот суд нашол дека, во конкретниот случај не можело да се прифати дека со предметната компенација бил затворен дел од долгот по фактурата број .. од .. година, со оглед дека во моментот на склучување на Договорот за продажба од .. година, побарувањата означени во компенацијата не биле стасани бидејќи побарувањето по фактурата број .. било со датум од .. година додека емитуваните реклами биле со датум .. година. Исто така правилно нашол дека не може да се прифати дека дел од купопродажната цена на предметното возило била платена со продажба на старо патничко моторно возило марка „Опел Антера“ од причина што тужениот возилото „Опер Антера“ на ден..година го продал на лицето Л. И. која не е странка во постапката, ниту купопродажната цена за возилото ја уплатила на тужителот во име и за сметка на тужениот. Лицето Л. на ден . година склучила Договор за купопродажба на моторно возило марка „Шевролет Каптива“ за цена од 700.000,00 денари со ХПА ДООЕЛ Скопје, кое на 13.05.2011 година извршило уплата од 700.000,00 денари на тужителот, кој износ не бил евидентиран во книговодствената евиденција кај тужителот, дотолку повеќе што ваквата уплата била од трето лице кое вршело плаќање по профактура бр.002 заради што и не може да се утврди дека се однесува за долг по предметната фактура. Согласно наведеното не може да се прифати дека долгот во износ од 1.483.257,00 денари, кој сега го побарува тужителот, тужениот преку компензација и преку плаќањето заради продажбата на старо патничко возило извршил плаќање на дел од купопродажната цена на возилото кое тужениот го купил од тужителот на ден 04.04.2011 година.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев2. бр.431/18 од 27.09.2018 година.

„Не се исполнети условите за надомест на штета која по повод бришењето на тужителот од носител на правото на сопственост на станот евентуално ја претрпел поради незаконско и неправилно работење на органот при водење на катастарска евиденција, во отсуство на одговорност на Државата по основ на вина или објективна одговорност“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.4937/16 од 26.05.2017 година.**Од образложението**

Со решение на Комисијата за станбени прашања на Владата на Република Македонија со број .. од ..година на покојниот Д. му бил доделен на користење стан на ул.,„Л.“ бр.. и притоа бил задолжен истиот да склучи договор за користење на станот со ЈП за стопанисување со станбен и деловен простор на РМ - Подрачна единица Скопје. Па така на ден .. година бил склучен нов договор за користење на стан бр...помеѓу покојниот Г. Д., правниот предходник на сега тужителите, како корисник на станот и ЈП за стопанисување со станбен и деловен простор на РМ-ПЕ Скопје. Во чл.1 од договорот било наведено дека договорот е склучен врз основа на решение за издавање на стан на користење бр... од .. година, а предмет на овој договор е станот на ул.,„Л.“ бр... Ск., со површина од 61,90 м2, со тоа што тужениот да плаќа станарина сметано од 01.10.2000 година. На ден 26.01.2001 година, помеѓу РМ- Влада на РМ и правниот предходник на тужителите Д. Г., бил склучен договор за купопродажба на стан под бр... заверен кај нотар Нада Палиќ од Скопје под ОДУ бр... на .година, при што предмет на купопродажба на стан е станот на ул.,„Л.“ бр..и во чл.2 е наведено дека купувачот ја купува недвижноста како носител на станарско право врз основа на решение бр.. од 30.09.2000 година и договор за користење на стан бр...од 10.10.2000 година, додека во чл.3 е наведена вредноста на истиот од 988.999,00 денари или 31.903 ДМ, кој договор бил заверен кај нотар Нада Палиќ под ОДУ бр... од 13.02.2001 година. Покојниот Д.Г. го купил предметниот стан со попуст и уплатил износ од 318.689,50 денари. Со договорот за солемнизација-потврда на приватна исправа- Договор за подарок ОДУ бр... од .година од нотар Виолета Петровска Стефановска од Скопје, предметниот стан преминал во сопственост и владение на првотужителот В. Г.

Државното правобранителство на РМ, во име на РМ-Влада на РМ покренало судска постапка за поништување на договорот за купопродажба, склучен со сега покојниот Д. Га. со број .. од 2. година, поради фактот што станот бил предмет на денационализација и поради донесеното правосилно решение за денационализација од страна на Комисијата за одлучување по барањето за Денационализација со седиште во Општина Центар. Со правосилна пресуда П.бр.827/02-1 од 22.12.2006 година Основниот суд Скопје 1 Скопје по тужбата на РМ, се утврдило дека договорот за продажба склучен меѓу таму тужителот РМ-Влада на РМ како продавач и тужениот како купувач на станот во Скопје на ул. Л..бр..., зграда 1, влез 1, кат 1, стан бр.2 на 26.01.2001 година, заверен кај нотар Нада Палиќ од Скопје, под ОДУ бр... од . година е ништовен и не произведува правни дејствија од денот на неговото склучување 26.02.2001 година. Предметниот стан останале да го користат сега тужителите се до 25.07.2011 година, кога физичките лица Љ. Б., В. Т. и О. Д. во имотен лист бр.. биле запишани како сопственици на предметниот стан.

Во конкретниот случај првотужителот побарува износ од 988.999,00 денари по основ на штета претрпена со незаконско бришење од евиденцијата на сопственост на предметниот стан, во отсуство на незаконито и неправилно работење на органот за водење на катастарската евиденција, но не постои основ за одговорност на Државата за евентуална штета која по повод бришењето на првотужителот од носител на првао на сопственост на предметниот стан, ја претрпел првотужителот. Ова од причина што постапката за упис на предметното стан во Катастарот на недвижности била поведена по барање на Љ. Б., В. Т. и О. Д., а врз основа на пресуда П.бр.827/02-1 од 22.02.2006 година на Основен суд С. 1 С. и решение ДН.бр... од .. година од МФПЕ-Центар и решение О.бр..., Од бр... денесено од Основен суд С. 2 С., па фактот дека од страна на Агенцијата за катастар на недвижности било постапено по барањето од горе наведените и бил извршен упис на правото на сопственост на истите на предметниот стан, не можат да бидат основа за надомест на штета за првотужителот од тужениот по основ на незаконито бришење од евиденцијата на сопственоста на предметниот стан, со оглед дека во конкретниот случај не постои одговорност пооснов на вина, ниту објективна одговорност на страната на тужениот.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев2. бр.596/17 од 04.10.2018 година.

„Застареноста на стекнатото без основ почнува да тече и ФПИОМ има право да бара исплаќање на стекнатото без основ согласно чл.199 и чл.208 од ЗОО, од кога тужениот не ги исполнувал условите за времена инвалидска пензија“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.4157/16 од 11.01.2017 година.

Од образложението

Тужителот со решение И.бр.... од .. година, на тужениот му го признал правото на времена инвалидска пензија, во месечен износ од 5.778,00 денари, сметано и со исплата од 19.06.2007 година, во кое решение било одредено дека именуваниот, сега тужениот бил должен да се јави на задолжителен контролен преглед на 05.03.2008 година, а во случај доколку корисникот не се јави на задолжителен преглед, му се запира исплатата на пензијата. Со оглед на тоа што тужениот не се јавил во законски утврдениот рок на задолжителен контролен преглед, тужителто на ден . година донел Решение И.бр... со кое на тужениот му престанало правото за исплата на инвалидска пензија, сметано од 05.03.2008 година.

При утврдени факти дека со Решението на тужителот И.бр...од .. година, на тужениот му престанало правото за исплата на инвалидска пензија, сметано од ден 05.03.2008 година, за периодот од месец август 2009 година до месец април 2011 година кога тужениот го примил ова решение, исполнети се претпоставките за остварување на правото на тужителот да бара враќање на исплатените средства во висина на досудениот износ од 168.128,50 денари, во согласност со одредбата од чл.199 ст.3 од ЗОО. Ова бидејќи за овој период тужбеното барање не е застарено, а и затоа што не било сеуште донесено решението од .. година. Тужениот знаел од предходното решение од 29.06.2007 година, со кое му е признато правото на времена инвалидска пензија, дека ако не се јави на задолжителен контролен преглед на 05.03.2008 година, ќе му се запре исплатата на пензијата, но и покрај тоа ја користел истата.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев2. бр.357/17 од 01.03.2018 година.

„Кај паричните побарувања како меродавна вредност се зема вредноста на барањето истакнато во петтитумот на тужбата на која тужителот е должен да плати такса за тужба“

Одлука на Апелационен суд Скопје ГЖ.бр.6356/15 од 05.07.2017 година.

Од образложението

Во конкретниот случај станува збор за парично побарување кое било јасно определено во петитумотна тужбата на вкупен износ од 6.646.248,00 денари, односно тужителите уште при самото поднесување на тужбата за главно вмешување ја определиле вредноста на паричното побарување и биле должни согласно истата и согласно Законот за судски такси да платат судска такса за тужба во износ од 48.000,00 денари. Правилно првостепениот суд нашол дека фактот што тужителите во воведоит на тужбата за главно вмешување како вредност на спор навеле износ од 1.500.000,00 денари не е од влијание за поинакво одлучување од причина што кај паричните побарувања како меродавна се зема вредноста на барањето истакнато во петитумот на тужбата. Како во конкретниот случај тужителите нецелосно ја платиле таксата за тужба правилно пониските судови ја сметале тужбата за повлечена.

Ваквиот став е прифатен со Решение на Врховниот суд на Република Македонија Рев2. бр.541/18 од 05.12.2018 година.

2.3 СПОРОВИ ОД РАБОТНИ ОДНОСИ

„Доколку одлуката на работодавачот за откажување на Договорот за вработување на тужителот поради кршење на работниот ред и дисциплина не ги содржи согласно чл.72 и чл.74 од ЗРО сите законски елементи, односно нема образложение, не се наведени дејствијата со кои работникот сторил повреда на работниот ред и дисциплина, таквата Одлука не е во согласност со законот и во смисла на чл.72 и 74 од ЗРО тужениот не ја докажал основаноста на причините за откажување на Договорот за вработување“.

Одлука на Апелационен суд Скопје РОЖ-635/17 од 04.10.2017 година.

Од образложението

Жалбата е неоснована.

Кога работодавачот го откажува договорот за вработување во својата одлука е должен да го наведе основот за откажување на договорот за вработување и во истата да го образложи откажувањето на договорот за вработување, односно да наведе на кој начин, со кои дејствија, во кој временски период и слично работникот сторил повреда на работниот ред и дисциплина. Тужениот донел одлука за откажување на договорот за вработување по основ кршење на работните обврски бр... од .година со која му го откажал договорот за вработување на тужителот врз основа на чл.74, чл.81 ст.1 т.1 и 4 и чл.85 од ЗРО поради непридржување на распоредот и користењето на работното време. Одлуката нема образложение, во истата не се наведени дејствијата со кои тужителот ја сторил повреда на работниот ред и дисциплина, на кој начин не го почитувал работниот ред и дисциплина, ниту пак е наведено кога и во кое време тужителот со своите дејствија ја сторил повредата која му се става на товар, односно само е наведено дека тужителот согласно евиденцијата на работното време не го евидентирал отсуството од работното место поради користење на паузата која што е дел од работното време. Во конкретниот случај, работодавачот ниту ја докажал основаноста на причината која го оправдува отказот, ниту пак навел кога во кој период тужителот не го евидентирал отсуството од работното место поради користење на паузата.

Оттука, во услови кога одлуката за откажување на договорот за вработување поради кршење на работниот ред и дисциплина не ги содржи сите законски елементи, одлуката на тужениот со која му е откажан договорот за вработување на тужителот не е во согласност со законот и дека тужениот не ја докажал основаноста на причината за откажување на договорот за вработување. Ова дотолку повеќе што тужениот не доставил докази дека тужителот не го почитувал чл.4 од Правилникот за куќен ред, а со оглед да во конкретниот случај станува збор за полесна повреда истиот имал обврска да му даде на тужителот писмено предупредување за неисполнување на обврските и можноста за отказ доколку тужителот продолжел со кршење на истите.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев3. бр.13/18 од 19.09.2018 година.

Кога тужениот - работодавачот, согласно правосилна пресуда е задолжен да го врати тужителот на работа, без задолжение со пресудата да изврши исплата на надомест на штета во вид на неостварени плати ниту пак да уплаќа придонеси и персонален данок, туку доброволно, без судска одлука за надомест на штета ја исплатил на работникот таквата штета, а при исплатата не го задржал правото да бара враќање на стекнатото без основ и не докажал дека плаќањето го извршил за да избегне принуда нема право да бара враќање на тоа што го платил, односно нема стекнување без основ на така примената штета“.

Одлука на Апелационен суд Скопје РОЖ-313/17 од 18.10.2017 година.**Од образложението**

Од самите одлуки донесени од надлежните судови а по основ на статусен спор, не произлегува било какво задолжување на тужителот спрема тужената за исплата на надомест на штета изразена во плати. Знаејќи дека не е должен, тужителот самоиницијативно превзел дејствија на доброволно плаќање на одреден паричен надоместок изразен во плати на тужената. Оттука, произлегува дека тужителот немал никакво задолжување спрема тужената за исплата на надомест на штета изразена во плати, бидејќи тужителот ниту знаел, ниту можел да знае колкаво ќе биде задолжувањето изразено во плати, а согласно чл.102 од ЗРО. Правото на тужената, тужителот да и исплати бруто плати би се остварило кога тужената со посебно тужбено барање за надомест на штета од незаконскиот престанок на работниот однос, би го побарала од тужителот. Тогаш при остварување на ова право точно би се утврдило кој ќе биде износот што тужената би го остварила по овој основ и притоа ќе се имаат предвид сите услови согласно чл.102 ст.2 од ЗРО. Тоа значи дека оствареното статусно право преставува посебен правен основ кој основ не дава право за надомест на штета од незаконски престанок во работен однос, доколку работникот тоа право не го побара со посебна тужба и тужбено барање.

Видно од списите на предметот, тужителот пред се не постапувал по правосилна и извршна пресуда со која бил задолжен да и плати на тужената надомест на штета, туку со пресудата РО бр. 3821/07 од 13.11.20108 година, правосилна со пресуда РОЖ бр. 590/09 сега тужителот бил задолжен да ја врати на работа сега тужената на работно место соодветно на нејзината стручна подготовка, што значи немал задолжение да и изврши исплата на надомест на штета во вид на неостварени плати ниту да уплаќа одредени износи на име придонеси и персонален данок, туку тужителот доброволно, без постоење на судска одлука за надомест на штета и исплатил на тужената на име штета, дотолку повеќе што истиот во известувањата до сега тужената не го задржал правото да бара враќање на стекнатото без основ, ниту пак докажал дека истото плаќање го извршил за да избегне некоја принуда, па поради тоа, нема право да бара враќање на тоа што го платил иако знаел дека не е должен да и го исплати тој износ односно дека нема пресуда со која е задолжен да и плати на тужената надомест на штета. Поради наведеното, правилно е применето материјалното право кога со примена на чл. 199 ст.1, ст. 3 и чл. 200 од Законот за облигационите односи е прифатено дека тужителот нема основ да го побарува од тужената износот од 1.025.531,00 денари

Ваквиот став е прифатен од Врховниот суд на РМ Рев2 бр.35/2018 од 01.11.2018 година.

„Во случај кога работното место на тужителот било укинато и согласно Програмата престанала потребата од тоа место, тужениот немал обврска да изврши бодирање со примена на критериумите на КД. Тие се применуваат само кога станува збор за намалување на бројот на извршители на определено работно место, а не и кога станува збор за укинување на работно место“.

Одлука на Апелационен суд Скопје РОЖ-643/16 од 13.09.2017 година.**Од образложението**

Жалбата е неоснована.

Оспоруваната одлука за откажување на договорот за вработување од деловни причини е правилна и законита, бидејќи оваа одлука е донесена поради економски, организациони, технолошки, структурални и слични промени и работниот однос престанал на 26 вработени на работно место електромонтер во група 1 - Нови приклучоци во Кеџ со опис на работното место бр.5 во Одделот КЕЦ оператива во ЕВН М. АД С.. По оценка на овој суд правилно првостепениот суд постапил и не ги прифатил наводите на тужителот дека тужениот ги повредил одредбите од чл.107, чл.108, чл.109, чл.110 и чл.111 од Колективниот договор на тужениот од причина што во конкретниот случај работното место на кое што работел тужителот електромонтер во група 1 нови приклучоци во КЕЦ со опис на работното место бр.5 во одделот Кеџ Оператива било укинато поради што престанала потребата од работа за вработените на ова работно место вклучувајќи го и тужителот. Поради ова неосновани се наводите на тужителот за бодирање со примена на критериумите од Колективниот договор на тужениот од причина што истите се применуваат во случаи кога има намалување на бројот на извршители на определеното работно место но не и во случај на укинување на истото.

Во чл.96 ст.1 од ЗРО, каде што е предвидено дека работодавачот пред да го откаже договорот за вработување од деловни причини (технолошки, економски, организациони, технолошки, структурални и слични промени) поради кои престанува потребата од вршење на определена работа, може на работникот да му понуди вработување кај друг работодавач без огласување, со преземање и склучување договор за вработување за вршење на работи кои одговараат на неговата стручна подготовка, односно квалификација, стручно оспособување (обука, преквалификација или доквалификација за работа кај истиот или кај друг работодавач) или нов договор за вработување. Ова значи, дека работодавачот во случајот тужениот можел да го вработи тужителот на друго работно место или да го доквалификува, односно преквалификува за друга работа само доколку постои можност за тоа, меѓутоа сето ова не значи и негова обврска, туку напротив може да изрече и престанок на работен однос со давање на испратнина како што е во конкретниот случај.

Не може да се изврши бодирање со примена на критериумите од Колективниот договор, бидејќи тие се применуваат само кога станува збор за намалување за број на извршители на определено работно место, а не и кога станува збор за укинување на работно место, како што е во конкретниот случај.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев3. бр147/2017 од 12.09.2018 година.

„Неприфаќањето на новиот променет договор за вработување од страна на работникот-тужителот, само по себе не претставува основ за престанок на работниот однос согласно чл.78 ст.1 и ст.2 од ЗРО“.

Одлука на Апелационен суд Скопје РОЖ-686/16 од 17.05.2017 година.

Од образложението

Жалбата е неоснована.

Прво се дава отказот со причини зошто се дава отказот и за да не престане работниот однос му се нуди на работникот нов договор за да може да се произнесе дали го прифаќа или не. Видно од содржината на оспорените решенија е дека на тужителите работниот однос им престанал единствено поради неприфаќање на новиот понуден договор за вработување, што значи дека согласно одредбите од ЗРО нема предвидено законска одредба за престанок на работниот однос поради неприфаќање на новиот променет договор за вработување, односно во чл.62 од ЗРО предвидени се начините за престанување на важноста на договорот за вработување, додека пак одредбата од чл.78 од ЗРО предвидува откажување на договорот за вработување и истовремена понуда на нов променет договор за вработување.

Според тоа, првостепениот суд правилно одлучил кога го усвоил тужбеното барање на тужителите прифаќајќи дека за двајцата тужители биле донесени одлуки за отказ на договор за вработување со понуда на нов договор согласно член 78 од ЗРО, кои одлуки не се уредно доставени до тужителите, а од друга страна во образложението на одлуките е наведено дека работниот однос им престанува затоа што покажале слаби резултати и залагање при исполнување на работите и работните задачи предвидени за работното место возач и поради нарушување на работниот ред и дисциплина и конфликтно однесување со претпоставените, што значи во таков случај тужениот немал потреба да донесува нови решенија така како што било наведено во оспорените решенија со кои им престанува работниот однос, а уште помалку да донесе решенија со кои им престанува работниот однос поради неприфаќање на нов променет договор за вработување.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев3. бр.127/17 од 09.05.2018 година.

„Тужениот нема законска обврска да примени критериуми врз основа на кои ќе изврши бодирање и потоа избор на кои работници ќе им престане работниот однос поради деловни причини, кога се работи за откажување на Договорот за вработување од деловни причини за укинување на работно место. Судот не цени во кој обем се спроведени кај работодавачот економски, организациони, технолошки, структурални и слични промени“.

Одлука на Апелационен суд Скопје РОЖ-249/16 од 22.12.2016 година.

Од образложението

Жалбата е неоснована.

Во конкретниот случај се работи за откажување на договорот за вработување од деловни причини поради укинување на работно место, што значи дека на сите вработени на предметното работно место им престанува работниот однос, а не е поради намалување на број на извршители за да тужениот има законска обврска да примени критериуми врз основа на кои ќе изврши бодирање и врз основа на кои ќе се направи избор на кои работници ќе им престане работниот однос поради деловни причини.

Со одлука бр... од ..година Управниот одбор на тужениот го укинал работното место - соработник во групите "Нови приклучоци", "Служба за корисници" или "Одржување" во КЕЦ со опис на работно место 15 во Одделот КЕЦ оператива, со дадени причини за потребата од укинување на ова работно место, како унапредување на работните процеси, модернизирање и осовременување на методите на работа, поради што се јавува вишок на вработени, кои вршат административни, помошни и услужни работи, односно вработените во опис на работно место бр.15. Со одлука бр... од .. година Управниот одбор на тужениот го донел Правилникот за внатрешна организација со вклучени промени согласно укинатото работно место - соработник. Врз основа на донесената одлука за укинување на работното место - соработник, тужениот на ден 08.01.2014 година донел Програма за утврдување на потребата за престанок на работен однос со откажување на договорот за вработување од деловни причини на работниците за чија работа престанува потребата во ЕВН Македонија која ги содржи сите потребни елементи согласно ЗРО и Колективниот договор. Со цел за информирање на претставниците на работниците и започнување на постапката на консултации со истите, тужениот ја доставил Програмата до Синдикалната организација која на 10.01.2014 година до тужениот доставила мислење бр.21.1.20 со кое го упатила тужениот да постапи согласно ЗРО и Колективниот договор на друштвото. Други забелешки во мислењето не се дадени од каде произлегува заклучокот дека Синдикалната организација ја прифатила програмата.

На ден 24.02.2014 година тужениот донел одлука бр...со која на тужителот му се откажува договорот за вработување од деловни причини. Одлуката содржи одредби за отказан рок и исплата на испратнина предвидени на ист начин како во програмата и колективната одлука за престанување на потребата од работа на работници кај тужениот. Одлуката содржи и одредба за правата од осигурување во случај на невработеност. На вака утврденото, правилно првостепениот суд го применил материјалното право кога согласно со одредбите од чл.71 ст.2, чл.76 ст.1 т.3, 94 -а ст.1 и чл.95 од ЗРО и одлучил да го одбие како неосновано тужбеното барање на тужителот.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев3. бр.48/17 од 09.05.2018 година.

2.4 ТРГОВСКИ СПОРОВИ

„Нема противправност во делувањето на тужениот РМ-Министерство за финансии-Управа за јавни приходи Скопје, поради пропуштање на рокот за пријавување во ликвидациона постапка против правниот субјект во ликвидација при состојба кога со надворешна контрола и со правосилно решение за даночен долг е утврдено дека ликвидациониот управник пријавил помал износ на ДДВ“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ТСЖ-964/18 од 17.05.2018 година.

Од образложението

Жалбата е неоснована.

Нема основ за прифаќање дека на страна на тужениот постои противправност во делувањето, поради пропуштањето овој износ да се пријави како побарување во рокот кој за пријавување на побарувањата бил определен со отварањето на ликвидационата постапка. Ова од причина што не може да се очекува ваква пријава во тој даден период од 60 дена да биде поднесена за нешто што воопшто не било ни предмет на даночна пријава од стечајниот управник. Имено, нападнатото - неоспорено и конечно решение кое било основ за плаќањето/ симнувањето на утужениот износ како утврдена даночна обврска, било резултат на спроведената контрола од Дирекцијата за големи обврзници на тужениот и која била извршена врз основ на пријавата на ликвидациониот управник кој тој ја поднел до УЈП за периодот од 01.01. до 31.12.2007 година односно за период пред и непосредно по отварањето на ликвидационата постапка, па условот за придржување кон рокот под закана за губењето на правото од чл.91 од ЗС во конкретниот случај е неприменлив, ниту може да се смета дека непријавувањето е одрекување од некое барање. Стечајниот/ликвидациониот управник е тој што пријавил данок кај тужениот со истекот на 2007 година и тоа за целата година вклучително и за месеците по отварањето на ликвидационата постапка, кој што данок неправилно го пријавил по висина.

Правосилното решение за даночен долг претставува извршен наслов против кој ликвидациониот управник не ги искористил правните лекови кои му се гарантирани со ЗОУП, ниту повел друга дозволена постапка за оспорување на основот за таквата поинаква пресметка различна по обем од онаа која тој ја пресметал кога ја приложил пријавата кај тужениот, а за периодот пред и после отварањето на ликвидацијата на банката, на која неспорно се применуваат одредбите од Законот за стечај, па согласно одредбите од чл.141, чл.142, чл.145, чл.178, чл.266 и чл.266-а од ЗОО, правилно првостепениот суд постапил кога одлучил како во изреката на обжалената пресуда. Тужителот неможе од неправо да гради право за себе.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев1. бр.216/2018 од 08.10.2018 година.

„Не е сторена суштествена повреда на одредбите од парничната постапка од чл.343 ст.1 в.в со чл.235 ст.1 од ЗПП, кога странката сторила веројатно дека постојат факти дека е во тек изработка на вештачење, предложено и најавено во тужбата, а вештачењето е доставено пред одржување на подготвително рочиште/ главна расправа согласно чл.271 ст.2 од ЗПП“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ТСЖ-654/16 од 01.09.2016 година.

Од образложението

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите од ЗПП од страна на првостепениот суд, конкретно чл. 235 ст.1 од ЗПП, во таа смисла дека вештиот наод и мислење од страна на тужителот бил доставен дури на четвртото рочиште, а според тужениот, законот бил јасен, вештачење се доставува најдоцна на првото закажано подготвително рочиште. Неоснованоста произлегува од фактот што рочиштата биле одлагани, истите не биле одржани за да се смета дека поминало првото подготвително рочиште, што значи дека изготвениот вешт наод и мислење бил доставен на првото рочиште кое се одржало.

Од увидот во записникот за подготвително рочиште од 08.07.2014 година се гледа дека судот донел решение во кое констатирал дека закажува подготвително рочиште за ден 02.10.2014 година, а од тој записник се гледа дека тужителот му доставил на судот известие од Завод за вештачење ДООЕЛ дека е во тек изготвување на вешт наод и мислење кој не е изготвен сеуште поради обемноста на материјалот, што укажува на тоа дека не е сторена повреда на одредбата од чл.235 од ЗПП.

Од списите на предметот произлегува дека тужителот сторил веројатно дека постојат факти дека во тек е изработка на наодот и мислењето од Заводот за вештачење, авештачењето е доставено пред одржување на подготвително рочиште, согласно чл.271 ст.2 од Законот за парнична постапка.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев1. бр.301/16 од 24.01.2018 година.

„Нема основ за побивање на правните дејствија на стечајниот должник преземени пред отварање на стечајната постапка кога тужениот тие дејствија ги признал во време пред да се стекне со сопственост на акции издадени од стечајниот должник. Не е исполнет условот од чл.172 ст.1 и чл.176 од Законот за стечај, кога склучениот договор за заем и Решение за извршување не укажуваат на постоење намера за оштетување на доверителите“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ТСЖ-1/18 од 23.05.2018 година.

Од образложението

Жалбата е неоснована.

Оод изведените докази во текот на постапката неспорно се утврдува дека тужениот во отворената стечајна постапка над тужителот пријавил побарување, при што стечајниот управител на сега тужителот му го признал пријавеното парично побарување во целост, а му го оспорил пријавеното различно право по извршната исправа И.бр.713/12 на Извршител Душан Филиповиќ од О.. Со решение за утврдени и оспорени побарувања, стечајниот управител бил упатен на парница за оспореното различно право, при што стечајниот управител во законски предвидениот рок не ја повел постапката по чл.91 од ЗС, туку повел постапка за побивање на правните дејствија превземени од стечајниот должник. Тоа значи дека со неповедувањето на спорот за кој што стечајниот управник бил задолжен по решението по чл.91 од ЗС, стечајниот управник го признал оспореното различно право, и е во обврска истото да го вметне во Табелата - шема. Во вакви услови тужителот не може да ги побива правните дејствија на стечајниот должник, кои што се веќе признати и тоа како паричното побарување така и различното право во рамките на стечајната постапка, а за кои веќе извршувањето по извршните исправи отпочнало пред отварањето на стечајот врз тужителот. Стечајниот должник, сега тужителот, имал можност да го побива пријавеното парично побарување и различно право, но тоа не го сторил, и не ги повел постапките.

Исто така, од списите на предметот неспорно се утврдува дека не постоела намера за оштетување на доверители, во услови кога се работи за побарување по Договор за заем, односно дадени парични средства на стечајниот должник за да може истиот да го рестартира производството и кога се работи и за побарување по фактури за изведени градежни работи кои неспорно се изведени. Постоенето на намера за оштетување на доверители не треба само да се претпостави, туку треба и да се докаже со конкретни преземени дејствија. Во услови кога се даваат пари на заем и кога се гради нова зграда на производна линија за да се започне со рестартирање на производниот процес и кога се прави се да се помогне на фирмата, со таквите дејствија не постои намера да се оштетат доверителите. Во ова смисла, овој суд го ценеше Договорот за заем бр... од 10.05.2012 година и решението УПДР бр... година од 06.04.2012 година на нотар Татјана Адамоска Коенска од Прилеп, кои акти се оформени во 2012 година, а предлогот за отварање на стечајна постапка е поднесен во 2015 година, како и дека неосновано е повикувањето на тужителот за примена на одредбата од чл.180 од ЗС за „блиско лице“. Законодавецот не предвидува можност по автоматизам да се оспори побарување поради намера, оштетување на доверители или различно право само поради фактот што законскиот застапник на тужениот бил член на органите на друштвото или акционер кај тужителот.

Во чл.176 ст.1 од Законот за стечај, законодавецот предвидел, правна работа што должникот ја презел во последните десет години пред поднесувањето на предлогот за отварање на стечајна постапка или потоа со намера да ги оштети своите доверители, може да се побива ако другата страна во времето на преземањето на таа работа знаела за намерите на должникот. Знаењето за намерата се претпоставува ако другата страна знаела дека на должникот му се заканува неспособност за плаќање и дека со таа работа се оштетуваат доверителите. Законодавецот предвидел постоење на јасна и конкретна причина за да може да биде оспорено вакво побарување само ако се работи за преземени дејствија со кои е утврдено дека постоела намера за оштетување на доверителите. Постоенето на намера за оштетување на доверители не треба да се претпостави, туку и да се докаже со конкретни преземени дејствија. Тужителот во текот на постапката не навел ниту едно дејствије од кое може да се утврди постоење намера за оштетување на доверители. Според овој суд, да се тврди дека кога се даваат пари на заем и кога се гради нова зграда на производна линија за да се започне со рестартирање на производниот процес и кога се прави се да се помогне на фирмата, да се има намера од тужениот да се оштетат доверителите, е правно неиздржано тврдење.

Во двата договори се превземени права и обврски од двете договорни страни, што значи дека се работи за товарни договори, а согласно чл.176 ст.2 од ЗС не може да се побиваат договори кои се склучени пред две години пред поднесување на предлогот за отварање на стечајна постапка. Договорот за заем бил склучен за рестартирање на производство кај тужителот, па наведувањето дека постоело намера да се оштетат доверители е несериозно во услови кога некој помогнал да се рестартира производството и тужителот да работи неможе да се тврди дека сакал со тоа да му наштети односно да ги оштети доверителите. За другиот договор за изведување на градежни работи од 04.12.2008 година, истиот бил склучен 7 години пред поднесување на предлогот за отварање на стечајна постапка, па за овој суд во услови кога заложното право е стекнато во постапка за извршување преку извршител и не е договор каде е постигната согласност за залог врз подвижни предмети, неспорно дека во стечајна постапка не може да се побиваат правни дејствија на извршител со кој е стекнато заложно право.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев1. бр.189/18 од 12.09.2018 година.

„Постои повреда на правото на индустриска сопственост од страна на тужениот кој бил наведен како увозник на предметната стока. Неговата пасивна легитимација произлегува од царинските документи во кои тој бил запишан како примач-увозник и сопственик на запленетата роба“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ТСЖ-1061/17 од 22.06.2017 година.**Од образложението**

Жалбата е неоснована.

Од изведените докази во текот на постапката се утврдило дека тужителот е носител на трговска марка Н. & S. регистрирана пред Државен завод за индустриска сопственост на Република Македонија со регистарски број .. за производи од класа 3 од Меѓународна класификација на стоки и услуги (препарати за белење и други супстанции за перење, препарати за чистење, полирање, одстранување на маснотии и бушење, сапуни, парфимерија, етерични масла, козметички производи, лосиони за коса, препарати за нега на забите) со право на сопственост од 19.06.1968 година со рок на важење од 16.01.2019 година. Тужителот трговската марка Н. & S. ја има регистрирано за заштита и пред Царинската управа на Република Македонија и е носител на Одобрение за превземање на царински дејствија со важност до 22.09.2014 година. Со известување бр.1.. од . година, Царинската управа, го известила застапникот на тужителот, дека е пријавена стока за транзит низ РМ и тоа 81.984 парчиња шампони со ознака на трговската марка Н. & SH., дека врз основа на барањето за превземање на царински дејствија, а поради основано сомневање дека со наведената стока се повредува право од интелектуална сопственост истата е привремено задржана во царински магацин во ЦИ Богородица и дека во царинските документи се наведени следните податоци: увозник на стока е правното лице В. Л. Б. Гмбх, В., А., а извозник е Е.М Е. Ме. ЛДТ, Н., К.. Првотужениот е увозник на предметната стока која транзитира низ Република Македонија чија почетна дестинација била Н., К., а крајна дестинација бил првотуженто во градот Виена, Австрија. Според трговска фактура и листа на пакување бр.Е.. од .. година, извозник на заплнетата количина на шампони, во број спецификација, цена, информација за пакувањето како што е наведено во табеларниот приказ од истата, второтужениот, а примач е првотужениот. Според ЦРМ со ознака ПА .., испраќач на стоката-производи вкупно број на пакувања 1708 шампони по фактура бр... од .. година е второтужениот, примач е првотужениот, а превозник е правно лице М. М.. Според царинскиот документ - ЕЦД Д-..од . година испраќач на стоката-производи вкупно број на пакувања 1708 шампони по фактура бр.Е.. од ..година е второтужениот, а примач е првотужениот.

Првотужениот е пасивно легитимиран во спорот, а неговата пасивна легитимација произлегува од писмените докази - царинските документи и тоа ЦРМ и ЕЦД во кои како примач - увозник е наведен првотужениот, трговската фактура и листа на пакување бр.Е.. од .. година според која сопственик на заплнетата стока е токму првотужениот.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев1. бр.246/17 од 12.09.2018 година.

„Нема основ за надоместување на штета согласно чл.953,958, 975 и чл.985 од ЗОО, од настанок на осигурен случај, кога ниту во Договорот за осигурување-полисата, ниту со Условите за осигурување од пожар и други опасности не е предвиден ризикот заради кој настапило оштетување на дел од објектот“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ТСЖ-2322/16 од 06.04.2017 година.

Од образложението

Жалбата е неоснована.

Правилно првостепениот суд прифатил дека објектот не бил осигуран од ризик - натрупување на снег врз кровната конструкција, како резултат на кое дошло до паѓањето на кровот од предметната настрешница. Во условите, како ризик од натрупување на снег, бил предвиден само случајот доколку до натрупување на снег би дошло поради луња, а во чл.6 од посебните услови јасно било образложено што е луња и кои штети се покирваат од луња. Во чл.6 било наведено дека може да се надомести штета од снег или дожд или град или други наноси само доколку овие метеоролошки појави односно манифестации влезат во затворен објект и внатре нанесат штета. Согласно условите во чл.6 став 3 т.4 од Посебните услови, било наведено дека со осигурувањето од луња не биле опфатени штети на градежен објект што не бил изграден според вообичаениот начин на градење во тоа место или е слабо одржуван или е дотраен. Како во конкретниов случај станува збор за оштетување на кровната конструкција на градежниот објект од ризикот натрупување на снег кој ризик не бил опфатен согласно условите, односно е исклучен со Договорот-полисата за осигурување, правилно првостпениот суд согласно чл.953, чл.958, чл.975 и чл.985 од ЗОО, нашол дека тужениот не е во обврска да му ја надомести штетата.

Во конкретниот случај од утврденото произлегува дека оштетувањето на кровната кострукција на градежниот објект настанало поради натрупување на снег, кое не било предизвикано од наведени на ветар-луња, што било предмет на осигурување, и како што пријавил тужителот причина за настанок на штетата, туку оштетувањето било поради слабото одржување на објектот, а кое било обврска на тужителот и согласно чл.6 од Условите не спаѓа под осигурен случај со предметните полиси.Поради тоа произлегува дека тужениот не е во обврска да му ја надомести штетата која не настанала од осигурен случај.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев1. бр.215/17 од 06.09.2018 година.

„Решенијата врз основа на кои тужителот го засновал своето различно право и врз кои залогот во јавните книги е впишан, донесени од надлежен орган, се основ за пријавување на стечајно побарување, преставуваат извршна исправа и не се поништени. Стечајниот должник неосновано бара да се потврди оспореното побарување на одвоено намирување-различно право на тужениот како стечаен доверител“.

Одлука на Апелационен суд Скопје ТСЖ-1238/18 од 31.05.2018 година.**Од образложението**

Жалбата е неоснована.

Тужителот со тужбата сака да докаже дека тужениот нема парично побарување од тужителот дека побарувањето тужениот го заснива на решенија кои се незаконски и поништени, па со оглед дека тужениот не би имал парично побарување, а со тоа не би имал и законско заложно право, бидејќи не би имал што да обезбедува па смета дека тужениот нема парично побарување, а со тоа и различно право врз недвижен имот и воспоставеното заложно право и прибелешката треба да се избрише од имотниот лист во АКН. Во конкретниот случај, правилно првостепениот суд утврдил дека тужениот своето побарување го заснова врз основа на правосилни и конечни решенија донесени од надлежни органи со кои е здолжен тужениот по основ на даноци во вкупен износ од 9.755.577,00 денари, кои решенија претставуваат извршен наслов и видно од решенијата под број .. од. година, а извршно на ден 12.11.2007 година на Министерството за финансии УЛП РД Скопје како и решението под бр....од 20.11.2007 година, а извршно на ден 23.11.2007 година уредно е упишано во Имотните листови бр.. за КО К. В. 2 и Ил.бр.. за КО К.. Тужениот како доворител во стечајната постапка на тужителот го пријавил своето побарување и истото го заснова на решенија донесени во уредно спроведена даночна постапка пред надлежен орган, а своето парично побарување е обезбедено со правосилни и извршни решенија која прибелешка уредно е упишана во Имотни листови. Со оглед дека решенијата донесени од надлежен орган претставуваат основ за пријавување на стечајното побарување и претставуваат извршна исправа и истите не се поништени, стечајниот управник неосновано го оспорил, а воедно заложното право односно различното право е правилно воспоставено и упишано во имотните листови ИЛ.бр... и ИЛ.бр...врз имот кој што е сопственост на должникот, односно тужителот.

По оценка на овој суд, а како што всушност правилно утврдил и првостепениот суд, решенијата врз основа на кои тужениот го засновал своето различно право и врз основа на кои е упишан залогот во јавните книги се донесени од надлежен орган, истите претставуваат основ за пријавување на стечајното побарување и претставуваат извршна исправа и истите не се поништени, па стечајниот управник неосновано го оспорил различното право на тужениот, а воедно заложното право односно различното право е правилно воспоставено и упишано во имотните листови ИЛ.бр.. и ИЛ.бр..врз имот кој што е сопственост на должникот, односно тужителот. Донесените решенија од тужениот имаат правна сила, уредно во повторената постапка се доставени на адреса на тужителот и истите не се поништени, па согласно Законот за даночна постапка истите се објавени.

Ваквиот став е прифатен со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев1. бр.192/18 од 27.09.2018 година.

Апелационен суд Скопје